

חברותא

שַׁבַּת פְּרָשַׁת מִקֵּץ, ל' כסלו א' דר"ח טבת התשפ"ג

חומר למוד שבועי

נס פּן השָׁמוֹן

פּן קטן, נס גדול

חברותא: אנו חוגגים חנכה במשך שמונה ימים, זכר לנס פּן השָׁמוֹן.

בפך השָׁמוֹן הטהור – שנמצא חתום בחותמו של כהן גדול – הייתה כמות שָׁמוֹן שהספיקה כדי למלא את שבַעַת קני המנורה ולהדליק אותם במשך יום אחד (שהוא מהערב עד הבקר לשיטת רש"י, או יממה שלמה לדעת הרמב"ם).

בפעל התרחש נס, ואותה כמות קטנה של שָׁמוֹן הספיקה להדלקת מנורת המקדש שמונה ימים תמימים – עד שסימו להפיק שָׁמוֹן טהור חדש.

כאן יש שאלה מעניינת:

למה שמונה?

שליח/ה: הרי ביום הראשון היה מספיק שָׁמוֹן לאותו היום, אם כן לכאורה לא התרחש ביום זה כל נס. הנה דלק באפן טבעי לחלוטין, ואלו הנס התחיל רק ברגע הדלקת הנה של היום השני, כי השָׁמוֹן היה אמור להגמר בסוף היום הראשון אבל בפועל הוא לא נגמר והספיק גם ליום השני ולימים הבאים. אם כן, עלינו לחגג בחנכה **שבַעַת** ימים, זכר לנס פּן השָׁמוֹן, ומדוע אנו חוגגים

שמונה ימים?

myshliach.net

תודתנו נתונה למערכת 'נשמח דאורייתא' על עזרתם והסכמתם בהדפסת החומרים

”ומנותר קנקנים...”

חברותא: באמת מענין איך לא חשבנו על השאלה הזאת קודם... אכן, מפרשים רבים מנסים לענות על קשיא זה, אותה מציג רבי יוסף קארו בספרו 'בית יוסף'. הרבי מביא בשיחה שני הסברים.

א: גם ביום הראשון כבר היה נס. לקחו את הפך ויצקו ממנו שמן למנוחה, אך בארץ נס פך השמן נותר שלם, כך שהוא הספיק ליום השני. למחרת שוב חזר הנס על עצמו, וכן הלאה במשך כל שמונת ימי החנכה. אז הנס התחיל מהיום הראשון – השמן לא פלה מן הפך.

ב: כבר ביום הראשון לא השתמשו בכל הפמות של השמן, אלא רק בשמינית ממנו, כדי שישאר גם לימים הבאים. אבל אותה שמינית מהפמות הרגילה, הספיקה ליום שלם ולא רק לשמינית יום. אם כן גם ביום הראשון התרחש נס עם השמן.

אבל על התשובות האלה יש כמה שאלות הלכתיות (או שהשתמשו בשמן של נס, או שלא שמו בכל יום מספיק שמן כפי שהתורה מצוה) ולכן הרבי נותן בשיחה הסבר נפלא אחר:

והשמן איננו אכל

שליח/ה: במעמד הסנה משה רבנו רואה כיצד שיח הסנה בוער באש, אבל השיח לא נשרף. הוא מבין שמתרחש כאן נס.

כך היה גם בנס פך השמן:

בדרך כלל, אם נשים שמן ופתילה ונדליק אש, האש 'תאכל' את השמן וכשהוא יגמר האש תכבה. אבל במקרה שלנו, שמו במנוחה שמן שהספיק ליום אחד והאש אכן דלקה, אבל הנס היה שהשמן לא התפלה והוא נשאר בשלמותו גם עבור הימים הבאים. אם כן, גם ביום הראשון היה נס, כי השמן לא התפלה למרות שהאש בערה.

טבעי ועל-טבעי

חברותא: הנס הזה הוא מיחד מאוד. כי השמן היה שמן טבעי רגיל, שמן זית זך (ולא משהו שהתמלא פתאום מן השמים). האש גם היא הייתה אש רגילה (ולא אש שירדה מהשמים). אבל הנס הוא שהאש לא שרפה וכלתה את השמן. יוצא שבתוך הטבע עצמו (השמן והאש), היה נס מעל הטבע.

והנס הזה התרחש בכל רגע ורגע במשך שמונת ימי החנכה, כי בדרך הטבע היה אמור בכל רגע להשרף מעט מן השמן.

ומדוע זכה עם ישראל לנס גדול שכזה?

מסירות נפש

שליח/ה: לפעמים אדם יכול לעבד את השם עם הכוחות הרגילים שלו. לא

נִדְרָשׁ מִמֶּנּוּ כָּל מֵאֲמִץ מִיָּחַד.

אָבֵל בַּמִּקְרָה שְׁלָנוּ, בְּגִלְלַת הַחֲשָׁךְ הַרוּחָנִי הַגָּדוֹל שֶׁל הַיּוֹנִים, שֶׁבִקְשׁוּ "לְטַמֵּא אֶת הַשְּׂמָנִים" וּלְקַרֵּר חֲלִילָה אֶת הָאֲמוּנָה הַיְּהוּדִית, הַתְּעוּרָרוּ הַחֲשֻׁמוֹנָאִים בַּמְסִירוֹת נֶפֶשׁ וְנִלְחֲמוּ נֶגְדָם, לְמִרּוֹת שֶׁהֵם הָיוּ חֲלָשִׁים וּמַעֲטִים מוֹל גְּבוּרִים רַבִּים.

כִּינּוּן שֶׁהֵם לֹא הִתְנַהְּגוּ עַל פִּי ה'טָבַע' שְׁלָהֶם. הֵם לֹא חָשְׁבוּ אִם יֵשׁ סְכוּי אוֹ אֵין סְכוּי, אֲלֵא מָסְרוּ אֶת נַפְשָׁם לְמַעַן הַשֵּׁם, מֵעֵבֶר לְטָבַע וְלִרְגִילוֹת שְׁלָהֶם, לְכֹן הַשֵּׁם עָשָׂה לָהֶם נֶס כֹּה גָדוֹל שֶׁהִתְבַּטָּא (לֹא רַק בְּנִצְחוֹן הַמִּלְחָמָה אֲלֵא גַם) בְּנֶס פֶּךָ הַשְּׂמוֹ.

מִנֵּס לְטָבַע

חֲבֵרוֹתָא: אָבֵל אַחֲרֵי שֶׁהַחֲשֻׁמוֹנָאִים מָסְרוּ אֶת נַפְשָׁם, וְנִעְשָׂה עִמָּם נֶס - הֵם גִּרְשׁוּ אֶת הַחֲשָׁךְ, הַמַּצֵּב הַיּוֹמִיּוּמִי (הַטָּבַע) הַשֶּׁתִּפֵּר גַּם מִבְּחִינַת רוּחָנִית, וְהֵם חִזְרוּ לְעֵבֶד כְּרִגִיל בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. בְּסוּפוֹ שֶׁל דָּבָר הַמְּטָרָה הִיא שְׁלֵא רַק בְּמַצֵּב שֶׁל נֶס, אֲלֵא גַם בְּמַצֵּב שֶׁל טָבַע נוֹכַח לְעֵבֶד אֶת הַשֵּׁם כְּרָאוּי.

וְכִידוּעַ הַסְּפוּר עַל אֲדַמוֹ"ר הַזְּקוֹן, שֶׁבָּעֵת מֵאֲסָרוּ רָצָה לַעֲשׂוֹת 'קִדּוּשׁ לְבָנָה' וּבִקֵּשׁ מִהַסוּהָר שְׁלֵקַח אוֹתוֹ בְּסִיכָה בְּנֵהָר בְּדֶרֶךְ לַחֲקִירָה לְעַצֵּר אֶת הַסִּיכָה עִבּוּרוֹ. אַחֲרֵי שֶׁהַסוּהָר סָרַב לְעַצֵּר, אֲדַמוֹ"ר הַזְּקוֹן עָשָׂה נֶס וְהַסִּיכָה נִעְצָרָה. אַךְ הוּא עֲדִין לֹא רָצָה לַעֲשׂוֹת קִדּוּשׁ לְבָנָה, אֲלֵא בִקֵּשׁ שׁוּב מִהַסוּהָר שִׁיעֲצֵר בְּעֲצָמוֹ אֶת הַסִּיכָה וְרַק אַז הוּא הִתְפַּלֵּל, כִּינּוּן שֶׁהַמַּצָּוָה צְרִיכָה לִהְיוֹת בְּדֶרֶךְ הַטָּבַע.

מִסָּבָה זֹה הֵנֵס שֶׁל פֶּךָ הַשְּׂמוֹן נִעְשָׂה בְּשְׂמוֹן טָבַעִי (וְלֹא בְּשְׂמוֹן שֶׁל נֶס שֶׁיִּכַּד מִהַשְּׂמִים וְכִדּוּמָה), כִּי הַמְּטָרָה הִיא שֶׁהַטָּבַע עֲצָמוֹ יִזְדַּכֵּךְ, כִּפִּי שִׁיְהִיָּה בְּגִלְלָה הַשְּׁלֵמָה בְּקִרּוּב מִמֶּשׁ.

הַלְקָח:

כְּאֲשֶׁר יְהוּדֵי רוּצָה לְעֵבֶד אֶת הַשֵּׁם וּלְקַיֵּם תּוֹרָה וּמִצְוֹת כְּרָאוּי, הַשֵּׁם מְסִיעֵ לּוֹ וְנוֹתֵן לּוֹ אֶת הַכּוֹחַ לְכַךְ, עַד שֶׁאֲפִלוּ טָבַע הָעוֹלָם לֹא מִפְרִיעֵ לּוֹ בְּעִבּוּדָתוֹ, אֲלֵא הוּא זוֹכֵה לְעֵבֶד אֶת הַשֵּׁם מִתּוֹךְ בְּרִיאוֹת וְאַרְיִכוֹת יָמִים וְשִׁפְעַ גָּדוֹל.

וְכִדִּי שֶׁטָּבַע הָעוֹלָם יְהִיָּה מְזוּכָר, עָלִינוּ לְעֵסֶק בְּהַפְצַת מַעֲיִנוֹת הַחֲסִידוֹת חוּצָה, שֶׁהִיא הִכָּנָה לְבִיאַת הַמְּשִׁיחַ.

(מַעֲבֹד ע"פ לְקו"ש חט"ו, עמ' 183 וְאֵילֶךְ, הַתּוֹעֵדוּיֹת תש"נ ח"ב עמ' 80 וְאֵילֶךְ)

שְׁאֵלוֹת הַבְּנָה:

לְמָה חֲשַׁבְנוּ שֶׁמִּסְפִּיק לַחֲגֹג שְׁבַעֵת יָמֵי חֲנֻכָּה?

וּמִדּוּעַ בְּאֲמַת שְׂמוּנָה (לְפִי תְרוּץ הַרְבִּי)?

כִּיִּצֵד זְכִינוּ לְנֶס שְׁפָזָה?

וּמָה הַתְּכַלִּית, נֶס אוֹ טָבַע?

הבן יקיר לי אפרים

שליח/ה: כְּשֶׁהֶאֱחִים שֶׁל יוֹסֵף פּוֹגְשִׁים אוֹתוֹ בְּמִצְרַיִם, הוּא מְכִיר אוֹתָם וְהֵם לֹא מְכִירִים אוֹתוֹ. נְכוּן, עֲבְרוּ כַּעֲשָׂרִים שָׁנָה מֵאֵז שֶׁהֵם נִפְגְּשׂוּ בַּפְעַם הָאַחְרֹנָה, אֲבָל אֵיךְ זֶה יִכּוֹל לְהִיטֵת שֶׁהֵם לֹא מְכִירִים אֶת אֶחָ שְׁלֵהֶם? לֹא מְדַבֵּר פֹּה בְּאֲנָשִׁים זָרִים, אֲלָא בְּאֲחִים. הֵם הִיוּ אֲמוּרִים לְזֵהוּת אוֹתוֹ מִיָּד!

חברותא: שְׂאֵלָה יְפָה. בְּתוֹרַת הַחֲסִידוֹת מְסַבֵּר שֶׁהִיָּה לָהֶם קִשָּׁה לְהֶאֱמִין שְׂוָה יוֹסֵף. אֵיךְ יִכּוֹל לְהִיטֵת שְׂאֵחַ שְׁלֵהֶם יִהְיֶה מִשְׁנֵה לְמַלְךְ מִצְרַיִם? אֵיךְ יִכּוֹל לְהִיטֵת שְׁגָם בְּכִזָּה מִצָּב הוּא יִשְׂאֵר יוֹסֵף הַצַּדִּיק?

הָרִי הַשְּׁבִטִים הָיוּ רוֹעֵי צֹאן. רוֹעֵה צֹאן הוּא אָדָם שֶׁלֹּא נִמְצָא בְּמִרְכָּז הָעִיר, אֲלָא בְּמִדְבָּרִיּוֹת וּבְשָׂדוֹת, בְּמִקְוֹמוֹת בָּהֶם יֵשׁ אֲכָל לְצֹאן שְׁלוֹ. לָמָּה הֵם בְּחָרוּ לְהִיטֵת רוֹעֵי צֹאן? כִּדֵּי לְהִשְׂאֵר קְדוּשִׁים, בְּלִי צַרְךְ לְהִתְעַסֵּק עִם חַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה, לְהִסְתַּוָּב בְּרַחוּב וְלְרִאוֹת אֲנָשִׁים שְׁעוֹשִׂים מַעֲשִׂים לֹא טוֹבִים. הֵם הָיוּ 'פְּרוֹשִׁים' וּמִנְתַּקִּים מִן הָעוֹלָם.

אֲזַי הֵם שׂוֹאֲלִים, אֵיךְ יִכּוֹל לְהִיטֵת שִׁיּוֹסֵף יִשְׂאֵר צַדִּיק בְּמִקְוֹם גְּרוּעַ כְּמוֹ מִצְרַיִם?

שליח/ה: אֲבָל יוֹסֵף קוֹרֵא לְבֵן הַשְּׁנִי שְׁלוֹ אֲפְרַיִם – "כִּי הִפְרַנִּי אֱלֹקִים בְּאֶרֶץ עֲנִי". הוּא מְסַבֵּר שְׂדוּקָא בְּגִלוֹת מִצְרַיִם – בְּאֶרֶץ עֲנִי – דְּנֻקָּא שֶׁם הוּא זָכָה לְהִגִּיעַ לְדַרְגָּה רוּחָנִית גְּבוּהָה יוֹתֵר, כְּמוֹ לְפַעְמִים כְּשֶׁקִּשְׁתָּה לָנוּ אֲנַחְנוּ מִתְאַמְצִים יוֹתֵר וְגַם מְקַבְּלִים שְׂכָר גָּדוֹל יוֹתֵר.

כִּךְ גַּם הַנְּשִׂמָה שְׁלָנוּ יִרְדֵּה לְגִלוֹת, מִתַּחַת כֶּסֶף הַכְּבוֹד אֶל הָעוֹלָם הַחֲמִרִי, אֲבָל דְּנֻקָּא כָּאן מִתְגַּלִּים הַכּוֹחוֹת שְׁלָה לְתַקֵּן אֶת הָעוֹלָם וְלְהַפְךְ אוֹתוֹ לְמִשְׁכָּן לְהִשָּׁם.

הַלְקָח:

יְהוּדֵי צָרִיךְ לְדַעַת שְׁיֵשׁ לוֹ כּוּחַ לְעַבֵּד אֶת הַשֵּׁם וּלְקַיֵּם תּוֹרָה וּמִצְוֹת, גַּם בְּזַמַּן הַגְּלוּת. גַּם כְּשֶׁזֶה לֹא נִרְאֶה לָנוּ קַל. לְהַפְךְ, דְּנֻקָּא בְּזַמַּן הַזֶּה מִתְגַּלִּים הַכּוֹחוֹת הַגְּדוֹלִים שְׁקִימִים אֲצֵל כָּל יְהוּדֵי וּמְסִיעִים לוֹ בְּעַבְדוּתוֹ.

בְּדַרְכֵי הַחֲסִידִים

חֲנֻכָּה שֶׁל 'מְסִירוֹת נֶפֶשׁ'

...חֲנֻכָּה מְבֻצֵּל...

"בְּשֵׁהֲתִקְרַב חֵג הַחֲנֻכָּה וְיִשְׁבְּתִי בְּבֵית-הַסֵּהַר בְּרוּסְיָה, לֹא יִדְעָתִי פִּיצַד אֶדְלִיק אֶת נֵר הַחֲנֻכָּה. אֵין גְּפֻרוּרִים. אֵין שָׁמֶן. אֵין שׁוּם דָּבָר וְהַמְצָנָה הַזֹּאת גְּדוּלָה עַד מְאוּד. מָה לַעֲשׂוֹת?"

בְּרוּךְ הַשֵּׁם, מְצַאֲתִי חֵן בְּעֵינֵי הַגּוֹיִים שֶׁהָיוּ שָׁם וְסִפְרָתִי לָהֶם שָׁבַע עוֹד כַּמָּה יָמִים יִהְיֶה חֵג הַחֲנֻכָּה וְאֵנִי צָרִיךְ לְהַדְלִיק נְרוֹת וְאֵין לִי שׁוּם דָּבָר. אֶחָד מֵהֶם חָשַׁב וְחָשַׁב וְלִבְסוּף הוּא מְצָא פְתָרוֹן.

הוּא שָׁאַל אוֹתִי: "יֵשׁ לְךָ בְּצֵל?". עֲנִיתִי לוֹ שֶׁיֵּשׁ לִי וְהוּא אָמַר: "תִּתְחַתֵּךְ אֶת הַבְּצֵל לְשָׁנַיִם וְנַעֲשֶׂה מֵהַקְּלֵפָה כּוֹס".

הִיָּתָה לִי גַם חֻמָּאָה וְהוּא הִבִּיא צֶמֶר-גֶּפֶן מֵהַחֲלָצָה שְׁלוֹ... אֲבָל צָרִיךְ לְהַדְלִיק אֶת זֶה וְאֵין לְאֹף אֶחָד פֶּאן גְּפֻרוּרִים, אֲמַרְנוּ.

וְשׁוֹב, אוֹתוֹ גּוֹי מְצָא עוֹד הַפְּעַם פְתָרוֹן: הוּא לָקַח אֶת הַצֶּמֶר-גֶּפֶן שֶׁפִּשֵׁף חִזֵּק עַל הַרְצָפָה בְּמִשְׁךְ מְסַפֵּר דְּקוֹת וְאִזּוּ יֵצֵא עֲשׂוֹן, כַּעֲבֹר מְסַפֵּר דְּקוֹת יֵצֵא גַם אֵשׁ... וְכֵךְ הִיָּה לִי נֵר חֲנֻכָּה...

(תִּיאוּרוֹ שֶׁל הַחֲסִיד ר' בַּעֲרֻק'ה חֵן ע"ה, מִיָּמֵי מְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ בְּרוּסְיָה)

נְשָׂמָה שֶׁ'נִּדְלָקָה'

צֶמֶד יְדִידִים מוֹזָר הָיוּ רַבֵּי אֲשֶׁר וְנַחֲמָנוּ. בְּיָמֵים שֶׁגִּרְתֵּיִם הֵם לֹא הָיוּ מִתְקַרְבִּים אִישׁ לְרֵעֵהוּ: הָרַאשׁוֹן חֲסִיד מְזֻקָּן, פֶּעִיל נִמְרָץ בַּמְחֻתָּרֶת הַחֲסִידִית שֶׁל בְּרִית הַמוֹעֲצוֹת. הַשֵּׁנִי, יְהוּדִי אֹף הוּא, נָטַשׁ אֶת מוֹרְשׁוֹת אֲבוֹתָיו לְטוֹבַת הַקּוֹמוּנִיזְם בּוֹ הָאֲמִין בְּכָל לְבוֹ, קִצִּין בְּצִבָּא הָאָדָם מְעַטֵּר בְּדַרְגוֹת.

אֲךָ אֵלוֹ לֹא הָיוּ יָמִים שֶׁגִּרְתֵּיִם. הֵם הִגְלוּ לְמַחְנֶה עֲבוּדָה בְּסִיבִיר, שָׁם שָׁהוּ הַרְחַק מִמִּשְׁפָּחָתָם וְיְדִידֵיהֶם. רַבֵּי אֲשֶׁר נֶעְנַשׁ עַל עֲבוּדָתוֹ הַמְחֻתָּרִית; נַחֲמָנוּ בְּשֵׁל מְסַחֵר לֹא חֲקִי.

וְדוֹקָא שָׁם הַחֵל נַחֲמָנוּ לְשׁוֹב אֶל הַיְהוּדוֹת. הַתְּחַמְּקוֹת קְבוּעָה מְעַבּוּדָה

בשבתות, אכילת פֶּשֶׁר, נצול כְּמָה דְקוֹת שֶׁל הַפְּסָקָה עֲרֵאִית בְּעִבּוּדַת הַפְּרָךְ כְּדִי לְהִתְפַּלֵּל. נִחְמָן יִדַע הֵיטֵב כִּי לֹא מִפְּקֻדֵי הַמַּחְנָה יִגְלוּ אֶת מַעֲשָׂיו הוּא עֲלוּל לְהַעֲנִשׁ קִשּׁוֹת וְאוּלַי אֶף לְאֲבֹד אֶת חַיָּו, אֲךָ הוּא הִיָּה נֶחֱוָשׁ לְהַשְׁלִים אֶת מָה שֶׁהִחְסִיר בְּמִשְׁךְ שָׁנִים.

יוֹם אֶחָד, כְּשֶׁהִתְקַרַּב וּבָא חֵג הַחֲנֻכָּה, סִפֵּר רַבֵּי אֶשֶׁר לְנִחְמָן עַל תְּכִנְיָתוֹ הַסּוּדִית:

"רֵאשִׁית, אֲשִׁיג פְּחִית שְׁמוּרִים קִטְנָה כְּכֹל הָאֲפֶשֶׁר כְּדִי שְׁלֹא תִבְלֹט. בַּיָּמִים שְׁלֹא־חֵר-מִכּוֹן, אֲחֻסֵךְ מִמְּנַת הַמְּרַגְרִינָה הַיּוֹמִית כְּדִי שְׁאוּכַל לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהּ כַּחֲמֵר בְּעֵרָה. אֲפָרֵם כְּמָה חוּטִים מִמַּעֲיָלֵי עֵבוּר הַפְּתִילוֹת, וּבְאִישׁוֹן לַיִל, לְאַחַר שֶׁכָּל הָאֲסִירִים יִרְדְּמוּ וְאִישׁ לֹא יִבְחִין בְּמַעֲשֵׂינִי, נִדְּלִיק אֶת נְרוֹת הַחֲנֻכָּה."

"בְּשׁוּם פָּנִים וְאִפְּוּ!", קָרָא נִחְמָן. "חֲנֻכָּה הוּא חֵג שֶׁל נְסִים! אָנוּ נִקְיִים אֶת הַמִּצְוָה בְּחֲנֻכָּיָה מִהַדְרָת, לֹא בְּפִחִית שְׁמוּרִים חֲלָדָה! אֶת הַחֲנֻכָּיָה נִדְּלִיק בְּאֲמָצְעוֹת שְׁמֹן, לֹא מְרַגְרִינָה! בְּרִשׁוֹתֵי כְּמָה רוּבְלִים, אֲשֶׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם כְּדִי לְשַׁחַד אֶת הַגּוֹרְמִים הַמַּתְאִימִים וְלֶאֱרַגֵן חֲנֻכָּיָה לְשֵׁם וּלְתַפְאֶרֶת!"

בְּעֵרֵב חֲנֻכָּה נִחְמָן לֹא יָכוֹל הִיָּה לְהִסְתִּיר אֶת הַתְּרַגְּשׁוֹתָיו. מִיָּד לְאַחַר שֶׁקִּיעַת הַחֲמָה הוּא קָרָא לְרַבֵּי אֶשֶׁר וְהִרְאָה לוֹ אֶת הָאוֹצָר: חֲנֻכָּיָה שֶׁל מִמֶּשׁ שִׁיצְרָה עַל יָדֵי אֶחָד מִן הָעוֹבְדִים בְּמַפְעֵל הַמַּתְכַּת בְּמַחְנָה. בְּכוֹסוֹת סוּגוֹרִים הֵיטֵב הוּא שָׁמַר אֶת הַשְּׁמֹן וְאֶת הַפְּתִילוֹת הָעֲשׂוּיּוֹת כְּתֵנָה.

הַהֲדַלְקָה בְּלִילָה הָרֵאשׁוֹן עֲבָרָה לְלֹא כָּל תְּקֻלוֹת. הַנְּאֻמָּנוֹת הַהֲדַדִּית בֵּין הָאֲסִירִים הִיָּתָה חֻזְקָה כַּל-כָּךְ, שְׂאִישׁ לֹא הִלְשִׁין עַל הַפְּעִילוֹת הַדְּתִית הַמַּתְבַּצְעַת בְּמַחְנָה הַסּוּבִיטִי. כֵּן גַּם הַהֲדַלְקָה בְּלִילָה הַשֵּׁנִי וְהַשְּׁלִישִׁי וְהַרְבִּיעִי. בְּלִילָה הַחֲמִישִׁי, תוֹךְ שָׁהֵם עוֹמְדִים לִיד הַחֲנֻכָּיָה וּמְפַזְמִים חֲרִישִׁית "הַנְּרוֹת הַלְלוּ", נִשְׁמָעָה אֲזַעְקָה הַמְּבִשְׂרֶת עַל בְּדִיקַת פְּתַע. הָאֲסִירִים קָפְאוּ בְּמִקּוֹמָם בְּאִימָה כְּשֶׁהֵם מִבִּיטִים אֶל הַדָּלֶת וְעַל הַחֲנֻכָּיָה חֲלִיפּוֹת. דָּמּוּ שֶׁל רַבֵּי אֶשֶׁר קָפְא בְּעוֹרְקָיו.

"מִהֵר, טוֹל אֶת הַחֲנֻכָּיָה וְהַשְׁלַךְ אוֹתָהּ דְרָךְ הַחֲלוֹן אֶל הַשְּׁלֵגוּ!", הוּא קָרָא לְנִחְמָן אֲךָ אַחַר אֶת הַמוֹעֵד. הַדָּלֶת נִפְתְּחָה לְרוּחָה וְקִצִּין בְּכִיר נִכְנַס אֶל הַצְּרִיף, כְּשֶׁהוּא פּוֹסֵעַ בְּצַעְדִים מְהִירִים.

הוּא נִעְצַר לִיד הַחֲנֻכָּיָה.

בְּמִשְׁךְ דְקוֹת אֲרַכּוֹת הוּא בָּהָה בְּחֻכָּיָה וּבְשֶׁלְהַבּוֹתֶיהָ הַמְּרַצְדוֹת, כְּשֶׁלְּפַתַּע פָּנָה לְרַבֵּי אֶשֶׁר וְשָׂאֵל: "פִּיאַט" (חֲמֵשׁ).

"פִּיאַט", הִשִּׁיב הַחֲסִיד. הַקִּצִּין הִסְתוּבֵב וְיָצָא אֶת הַצְּרִיף.

גַּם נִשְׁמַתּוֹ הִיָּהוּדִית שֶׁל אוֹתוֹ קִצִּין, הַדָּלְקָה בְּאוֹר הַחֲנֻכָּה.

יו"ל במסגרת תוכנית החברותות לילדי השלוחים שע"י